

0. PRESENTACIÓ

L'Estudi d'Evangelí que presento està titulat «LA VOCACIÓ DE JESÚS». De totes maneres vol respondre al plantejament d'aquesta jornada.

Desvetllar, acompanyar i tenir cura de les diferents vocacions dels militants, de manera que puguin descobrir i contemplar la seva pròpia acció com una crida de Déu a fer present l'evangelí allà on són, allà on s'impliquen. Vaja, a ser com la mà estesa de Déu que es fa present allà on som, a través nostre. Es tractaria de treure punta a la dimensió d'acompanyament (o de direcció) espiritual de la nostra tasca de consiliaris.

A subratllar:

-les vocacions són diverses..., tot i que...

-(descobrir i contemplar) la pròpia acció = una crida de Déu (pedagògicament crec que és bo: primer l'acció, després la crida)..., tot i que...

-(la crida no es redueix a la pròpia acció sinó) a fer present l'evangelí

-Déu que es fa present on som

És en el sentit dels últims punts esmentats que podem parlar de vocació de Jesús. Ell és l'evangelí! Ell és imatge del Déu que parla definitivament a la humanitat en el Fill (cf. He 1,1-4). D'aquí vull subratllar un detall. Déu havia parlat «profèticament» (a través dels profetes, diem normalment). No crec que sigui només un mitjà-instrument sinó una manera de comunicar-se. D'aquí la importància de Jesús. Ara Déu parla «filialment» (a través del Fill). Una manera de parlar i l'altra no deuen pas ser excloents, suposo.

El text que proposo, se centra en Marc 5, per la varietat de casos seguits (un endimoniat, una dona malalta, un pare que demana per la filla moribunda...). Hi afegeixo el passatge de la multiplicació dels pans i els peixos (Marc 6) perquè em sembla que segueix la mateixa tònica (encara que hi hagi altres episodis pel mig).

1. PRÈVIES

De què estem parlant? Fonamentalment ho trobem en Marc 6.

Estem parlant d'un Jesús a Natzaret no acollit. Millor dit, la gent de Natzaret no eren capaços d'acceptar-lo. I quan Jesús fa la comparació amb els profetes, parla de menyspreu (entre els seus parents i a casa seva). Jesús se sorprèn de que no tinguessin fe.

Ens sorprendrem nosaltres, o els/les militants, de la manca de fe?

Estem parlant d'un Jesús que recorre els pobles del voltant i ensenya. Però simultàniament crida els Dotze i comença a enviar-los de dos en dos. Hi ha la possibilitat de que en alguna població els enviats no siguin ni acollits ni escoltats...

Estem parlant d'un Jesús famós gràcies al que els deixebles enviats han fet. I entra en escena Herodes perquè alguns diuen que Joan ha ressuscitat. Explicació de la mort de Joan...

Estem parlant d'un Jesús que rep els deixebles enviats al retorn, escoltant el que li expliquen (tot el que havien fet i ensenyat... val aquest ordre en les coses: fer - ensenyar). Intenció d'anar a un lloc despoblat i reposar una mica.

Impossible.

Estem parlant d'un Jesús que s'ha d'aguantar perquè després de la multiplicació els deixebles tenien el cor endurit.

D'aquestes condicions de vida de Jesús parlem, per situar-nos en el que fa just abans (potser les condicions són les que «provoquen» tot el que passa). Però trobem un Jesús insistent. O potser hauríem de dir, fidel?

Per continuar amb el que ve, aprofito un parell d'Estudis d'Evangelí que estic fent (un, sobre les injustícies de Jesús i l'altre, sobre l'entusiasme de Jesús).

2. L'ENDIMONIAT

S'havia acabat el capítol anterior amb la tempesta enmig del llac. Amb Jesús dormint. Amb Jesús despertat pels deixebles i fent callar el vent i l'aigua. Qui és aquest?

De fet, estaven enmig de la tempesta perquè Jesús havia dit als deixebles que passessin a l'altra banda del llac. Ara han arribat. Jesús, o si més no els deixebles, deurien estar contents i entusiasmats d'haver arribat sans i estalvis.

Però Jesús no els havia dit perquè volia anar a l'altra banda del llac!!! Misteri. Ara s'ho troben.

Si els hagués dit que anaven a l'altra banda perquè la gent pogués trobar a Jesús, els deixebles es deurien alegrar. Però resulta que qui va a trobar Jesús és un posseït per un esperit maligne, més mort que viu (en realitat ja viu a les tombes), violent a més no poder, autodestructiu... Quin panorama! Calia haver fet aquell viatge per això? Calia haver posat en perill la seva vida en el llac per arribar i enfrontar-se a aquell desastre?

Si no fos perquè l'evangeli ens ha situat abans, segurament tots pensaríem en positiu tot el que passa. És a dir, algú que veu Jesús i de lluny ja corre cap a ell i es prosterna davant d'ell... caram, quina actitud més bona! Ja voldríem saber fer això nosaltres!

Però una cosa que podria ser entusiasmant (algú que corre cap a Jesús i es prosterna davant d'ell) es converteix en una lluita dura entre els dos. Potser vol dir que l'entusiasme també passa per aquí per lluitar! És una lluita amb sentit positiu a favor de les persones. Diu Jesús: "Surt d'aquest home!" Li estava dient l'endimoniat: "Per què et fiques amb mi... no em turmentis!" És una lluita en favor de les persones perquè Jesús li pregunta el nom. És un detall intrascendent però significatiu (curiós que aquell personatge sabés com es deia Jesús!).

La paraula de Jesús és clara, convincent, efectiva. Surt d'aquest home. I els dimonis surten (almenys algú que obeeix a Jesús!) per anar a parar dins uns pobres porcs. Tot plegat auto-destructiu com a l'inici. Els porcs s'ofeguen. Però aquesta auto-destrucció es transforma en alliberament d'aquella persona, tot i que l'evangeli encara no ens ho diu.

No és la primera vegada que li passa a Jesús de trobar una persona posseïda d'un esperit maligne. És com si Jesús fos una mena d'imant de gent d'aquesta. Com altres cops, fa la impressió que Jesús ho ha de solucionar tot: "ningú" no era capaç de lligar aquella persona; "ningú" no tenia prou força per a dominar-lo... I Jesús sí??? L'únic del món mundial??? Però la persona posseïda per l'esperit maligne cridant va i es prosterna davant Jesús. Que se'n fot?

Com és que dir "surt d'aquesta persona" sigui interpretat com si Jesús estigués "turmentant" aquell esperit maligne?

Això vol dir que aquell esperit maligne ha perdut completament el criteri i la dignitat... No pot ser que intentar treure el mal de les persones sigui considerat un mal!!!

Per això, potser Jesús li vol tornar una mica de dignitat preguntant-li com es diu. Però el mal reclama el seu espai. És un mateix espai que han de compartir Jesús i l'esperit maligne? Com ho faran?

Un altre cop sembla que se'n foten: fan a Jesús una súplica! I Jesús els permet el que supliquen. No volen ser expulsats d'aquell territori. Però allò s'acaba en desgràcia: dos mil porcs ofegats. Si aquest és l'efecte que els esperits provoquen en aquelles pobres bèsties, podem pensar que és el mateix efecte que produïa en la persona que vivia al cementiri.

Potser ningú no ho veia; ningú no notava aquest efecte. Total aquella persona deuria estar sonada o era rara o sempre l'havien vista així. Total, ningú no podia acostar-s'hi a aquella persona. Però ara Jesús, a través dels porcs, fa evident i posa davant dels ulls de tothom el que aquella persona patia.

Hi ha una manera molt curiosa de fer les coses. Els porquers escampen la notícia per tot arreu. Han fugit! Per explicar el que ha passat en un lloc, cal fugir d'aquell lloc??? Acabarà sent una notícia d'aquelles que "a mi no m'afecta". En canvi, la gent que sent la notícia el que fa és anar al lloc on han passat les coses, a veure-ho!!!

Molt curiós també la mala llet del text. La gent surt a veure què ha passat. La gent va a trobar Jesús... És una relació estranya aquesta d'anar a trobar Jesús per veure què ha passat. Per si no fos poc, la gent va a trobar Jesús i veuen aquell que havia estat posseït. Per dir-ho ràpid: van a trobar Jesús i a qui troben és a aquell a qui ningú no podia acostar-se fins ara. Relació si més no interessant entre Jesús i aquella persona.

I per si no n'hi havia prou: aquella persona ara està serena, vestida, asseguda tranquil·lament... i això fa que la gent s'espanti molt!!! Doncs abans, quan l'home aquell anava per les coves dels sepulcres, trencant cadenes, cridant com un energumen i donant-se cops amb pedres... la gent deuria patir un «canguelo» de la mort. Com és que no els agrada que l'endimoniat torni a ser una persona amb cara i ulls?

Els qui havien fugit del lloc dels fets segueixen explicant (el que a ells els sembla). La gent veu el que veu. És igual: el que expliquen els porquers deuria tenir més força que el que veu la gent.

Una altra curiositat. La gent suplica a Jesús que se'n vagi d'aquell territori... els esperits malignes havien suplicat a Jesús que no els fes marxar d'aquell territori.

I Jesús, efectivament se'n va d'allí. La persona que havia patit el dimoni també se'n vol anar d'allí. Per ell, anar-se'n d'aquell lloc vol dir anar amb Jesús. Exactament, aquella persona desitja que «Jesús el vulgui amb ell». Jesús no li permet!!! Fins ara estàvem acostumats a deixebles que Jesús els crida i ells ho deixen tot i se'n van amb Jesús. Ara ens hem d'acostumar a una altra manera de ser deixeble: quedar-se amb els teus per anunciar-los tot el que el Senyor ha fet amb nosaltres. I aquell bon home anava amunt i avall, per tota la Decàpolis. No s'estava quiet a casa. Aquell home, més papista que el papa, enlloc d'anunciar tot això als de casa seva i als seus, corre per tota la comarca. O sigui, augmentat!!!

A l'hora de parlar no es tracta de dir només coses de Jesús. Es tracta de dir tot el que Jesús ha fet amb mi.

Què en deuriem pensar, de tot plegat, els deixebles "oficials". Què en deuriem pensar, d'aquell nou deixeble que no s'afegeix al "grup"? Per què se suposa que els deixebles estan allí amb Jesús, no? Silenci total i absolut. Com si no existissin!!! Però aquell viatge perillós ha valgut la pena. Si més no els deixebles s'havien preguntat qui era Jesús.

3. EL CAP DE LA SINAGOGA I LA FILLA MORIBUNDA

En una banda del llac a Jesús no l'han volgut. Que marxi. A l'altra banda del llac, ràpidament es reuneix gent al voltant de Jesús. Sí que el volen?

Fa la impressió com si el cap de la sinagoga anés allí a veure què passa, mogut per la curiositat: Què fa tanta gent al llac? Quan veu que és Jesús suplica per la seva filla. Amb insistència. És que Jesús no li feia cas? És que la gent no el deixava acostar-se massa a Jesús? Els dimonis d'aquell home de les coves sepulcral, i els porquers, també demanaven amb insistència que Jesús no els fes marxar. Davant de Jesús tot són insistències.

Aquí la compassió es multiplica, com abans s'ha multiplicat l'anunci de l'endimoniat a l'altra banda. Compassió pel cap de la sinagoga, compassió per la filla que s'està morint, compassió per la dona amb pèrdues de sang que es fica pel mig. Si a un li agraden les multituds deu està content d'anar envoltat de gent que t'empeny per tot arreu. També és veritat que si la gent t'empeny, tot depèn de a què t'empenyin. A què empenyien la gent a Jesús? A anar a casa del cap de la sinagoga, que li demanava que anés, imposés les mans a la filla i així es curaria i viuria? Empenyien Jesús a curar la nena i no deixar que es morís? Potser sí que era això. Però la cosa s'embolica per la dona que en realitat només vol tocar el mantell de Jesús acostant-se pel darrere. Tot just Jesús acaba de dir a la dona de les hemorràgies "filla" que arriben uns a dir que la "filla del cap de la sinagoga" ja s'ha mort i no cal molestar el Mestre. Jesús no fa cas d'aquelles paraules perquè no sent que l'estiguin molestant. La situació és emblemàtica: la nena s'ha mort, Jesús ja no cal que faci res. Això pensem. I potser és quan Jesús fa més falta. Tot és ple de contrastos. La dona de les hemorràgies té por i Jesús li diu: la teva fe t'ha salvat. Al cap de la sinagoga Jesús li ha de dir que tingui fe... El qui cuida el lloc de culte ha de tenir fe... No més fe. Només fe... S'ha d'insistir.

La fe que Jesús demana al cap de la sinagoga significa que Jesús no renuncia a fer alguna cosa. La discreció que havia mostrat la dona de les hemorràgies (acostar-se pel darrere, tocar-li la roba, que ningú no ho veïés...) Jesús se la fa seva. No permet que l'acompanyi ningú; només tres deixebles. Fa fora tota la gent que plora i només pren el pare i la mare de la nena. I al final, encara diu que no ho expliquin. Aquesta mena de secrets de Jesús sorprenen. Deuen tenir sentit mirant l'actitud discreta de la dona. Després en parlo.

Sí que cal molestar Jesús, el Mestre. Per què diu "el Mestre" si Jesús, per dir-ho d'alguna manera, es dedica a fer miracles (que és el que la gent vol)? Perquè Jesús sempre ensenya. Ara ho veurem.

Ningú no acompanya Jesús. No ho permet. Com no havia permès que l'endimoniat d'abans anés amb ell. Havia d'anunciar al seu poble tot el que Jesús havia fet per ell. Ara sembla la mateixa situació. Qui és que ha d'anunciar als seus tot el que Jesús ha fet? La dona de les hemorràgies? El cap de la sinagoga? La dona s'ha curat. Al cap de la sinagoga (o a la filla) de moment encara no li ha passat res... millor dit, sí, que se li ha mort la filla! L'endimoniat d'abans també s'havia mort d'alguna manera: vivia en els sepulcres. Però a la filla del cap de la sinagoga no li ha canviat la vida... encara.

La casa del cap de la sinagoga s'ha tornat una casa de mort. Ple de gent que feia molt de xivarri plorant. Jesús entra a la casa. També havia entrat a la casa on vivia l'endimoniat d'abans? Deu ser complicat viure enmig dels morts sense que tu estiguis mort. En l'oració del credo es diu que Jesús va morir, el van sepultar i va baixar als inferns... al lloc dels morts... És això el que li passa a Jesús en aquest capítol? Baixa al lloc dels morts per ressuscitar... Ell sol?

Jesús és el Mestre. Ensenya. La nena no és morta, sinó que dorm. Jesús ensenya la realitat de la nena. Un ensenyament que contradiu la realitat. Però Jesús veu la nena des de la seva realitat (de ressuscitat?). L'ensenyament de Jesús es refereix a la nena i també als qui acompanyen els pares de la nena: aldarull, plors i planys. Jesús els treu tots fora. Treu fora la gent i treu fora els crits, els plors, els planys... Jesús treu fora tota aquella gent. Fora d'on? De la casa? Fora d'acompanyar-lo? Fora de la fe? Fora de la vida (se'n burlen)? No ho sé. La gent se'n burla perquè Jesús s'equivoca. La nena està morta de veritat. Aquesta gent ha estat tota l'estona a la casa. No han acompanyat Jesús amb la multitud des de que el cap de la sinagoga el va a buscar i passa allò de la dona amb pèrdues de sang, i avisen que la nena ja s'ha mort. Tampoc no estan allí quan Jesús diu al cap de la sinagoga que no tingui por, només fe. Ni quan arriba a la casa només amb tres dels deixebles... Tot això aquella gent no ho ha vist... No ha sentit com deien que no calia amoïnar més el Mestre i malgrat això Jesús va a la casa. Jesús deixa que l'enredin. Ell mateix s'enreda en situacions on teòricament ja no cal que hi faci res.

Cap a la casa, a trobar la nena, només acompanyen Jesús tres deixebles. I el pare i la mare de la nena. S'han fet deixebles aquesta gent? Ho semblaria. Jesús ha fet el camí fins la casa empès per la gent per totes bandes. La nena (i els qui estaven allí plorant), evidentment, no empenyia Jesús. Ara Jesús l'agafa per la mà. No l'empeny. Però l'aixeca. Una bona empenta! És l'empenta de la vida! (fins i tot dita en llengua original). Invitació (o ordre) de Jesús: Aixeca't. D'immòbil passa a caminar. Tot sembla bastant simbòlic. Però indica una vida que es recupera. Només tingues fe, havia dit Jesús al pare. I aquesta fe (suposem que la té) salva la nena!!! La fe ens salva a nosaltres mateixos i salva els qui tenim al costat.

La nena tenia dotze anys. La senyora de les hemorràgies feia dotze anys que patia la malaltia. O sigui que quan va néixer la nena, aquella senyora es va posar malalta. Tota la vida malalta!!! (tota la vida de la nena). Jesús les allibera del mal que les turmentava a totes dues a l'hora!

Tot plegat s'acaba, com si no hagués passat res, amb una ordre de Jesús curiosa: donar de menjar a la nena. És el que ha de fer una nena de dotze anys que porta dies al llit al límit de la vida: alimentar-se! És el que en diem: l'aliment de vida. La sorpresa que deuria tenir aquella gent (total cinc persones: el pare, la mare, i tres deixebles – Pere, Jaume i Joan – potser també la mateixa nena...) és enorme, tant que Jesús els ha de prohibir que ho escampin. En l'episodi d'abans, l'home de les coves sepulcrales Jesús li diu que se'n vagi a casa seva, amb els seus, i els anunciï tot el que el Senyor li ha fet i com s'ha compadit d'ell. Explicar altres coses probablement sigui muntar un xou. Jesús veu el perill de que aquells pares i aquells tres deixebles muntin un xou? És possible. L'endimoniat d'abans anava per tota la Decàpolis explicant el que Jesús li havia fet. Tothom n'estava ben sorprès. Com ara. Potser en el cas de l'home hi hauria una explicació. Sorpresa d'estranyesa, com dient: Vols dir que t'ha passat tot això que expliques? Vols dir que Jesús t'ha fet això? Vols dir que no exageres? En qualsevol cas, Jesús no vol xous.

4. LA DONA AMB HEMORRÀGIES

Jesús vol normalitat de la vida. Normalitat: donar menjar a la noia (potser feia dies que no menjava). De la vida. Casa, pares, menjar, dotze anys... Vés a casa teva, amb els teus, i anuncia'ls... El que no és normal ni és vida són els dotze anys patint hemorràgies. La dona té fe (?): vol curar-se com sigui. Jesús accepta aquesta fe. Hi ha dos camins: els qui s'acosten a Jesús (ni que sigui per manipular-lo) i aquells a qui Jesús s'acosta per iniciativa pròpia. Sempre sense masses xous.

La dona amb hemorràgies ha patit molt, durant molts anys i s'ho ha gastat tot. No només no ha millorat sinó que ha empitjorat. Contrast directe amb el que se suposa que pot fer Jesús. Són tant fàcils les coses? Quan un està malalt, el més normal i assenyat no és posar-se en mans del metge? Quina mena de idea estranya s'havia fet la gent de Jesús? Només que li pugui tocar la roba ja em curaré! Com el cap de la sinagoga, que va allí per casualitat i per curiositat. Havia sentit a parlar de Jesús... i prova a veure què passa...

Jesús se sent una mica utilitzat. Jesús sap que l'estan utilitzant. Però està molt bé la reacció de Jesús. Algú l'ha utilitzat però ell pregunta a tothom. Els qui contesten són els deixebles. Contesten segons la part externa: tothom empeny Jesús pertot arreu... no cal preguntar qui l'ha tocat!

Jesús pregunta per tal que tothom pugui dir que ha sigut ell: tothom l'empeny per tot arreu. Qui ha tocat Jesús? Tothom! És el somni de Jesús, que tothom el pugui tocar? Potser sí... però una cosa és empènyer Jesús per totes bandes i l'altra és acostar-se a ell. Jesús vol que aquest empènyer es converteixi en relació. Vol veure aquella dona que l'ha tocat. És com si Jesús sabés a qui havia de buscar. Finalment apareix, amb por. La dona no es veu exactament descoberta. Jesús no l'assenyala i li diu tu... has sigut tu! Més aviat, la dona es prosterna als peus de Jesús. L'evangeli defineix aquella dona com algú que "sap prou bé què li ha passat". Això és molt més que saber que s'ha curat. El seu coneixement és més profund. Per això Jesús li diu que la seva fe l'ha salvat. La por de la dona deu ser una por vençuda per la fe que actua enmig de les circumstàncies de la vida que fan realment por. La dona, té por d'acostar-se massa a Jesús? La dona s'explica (tota la veritat). Per aquí es comença. I si ella no acaba seguint a Jesús (l'evangeli no en parla més d'aquella dona) al menys Jesús sí que s'ha acostat a ella. La relació entre la dona i Jesús és ben discreta i alhora molt fonda. El sentiment de la dona de sentir que havia estat curada del mal que la turmentava. El sentiment de Jesús d'adonar-se que una força ha sortit d'ell. La dona que sap prou bé què li ha passat. Aquí hi ha la fe, en tot això que se sent. La teva fe... vés-te'n en pau... i queda guarida del mal que et turmentava. Que no havia quedat curada ja? Per què Jesús li diu que quedi curada? Potser és perquè quedi clar que aquí no funciona la màgia sinó la relació amb Jesús. Interpreto que Jesús es posa en la pell de la dona de les hemorràgies; que Jesús es posa en la pell del cap de la sinagoga i de la mare; només fe. Sí cal molestar Jesús, el Mestre, fins que un se'n pugui anar en pau. Jesús no es limita a curar una malaltia. La guarició que Jesús ofereix és la pau davant el mal que turmenta. Jesús tracta aquella dona de filla! S'ha confós Jesús? Perquè ell anava a casa del cap de la sinagoga a imposar les mans a la seva filla que s'estava morint. Aquesta senyora a mig camí no és la filla del cap de la sinagoga. Però entra en la mateixa categoria de persones ateses per Jesús. En realitat es descobreix una aspecte important: és Jesús qui vol que aquella dona es curi. Segurament ni es coneixien! Però Jesús vol que aquella dona es curi! Abans, o com a mínim al mateix temps que la dona volia curar-se. Utilitzar a Jesús és signe de tenir molta fe? Probablement no. Però voler-se curar sí que ho és, més quan Jesús també ho vol.

5. LA MULTIPLICACIÓ DELS PANS

Jesús acaba de tornar a la vida la nena que havia mort. I ha dit als pares que no expliquin res a ningú. També els ha dit que donin de menjar de menjar a la nena.

Els apòstols expliquen a Jesús tot el que han fet i ensenyat. Primer els fets. Després l'ensenyament. Bon ordre de les coses. Jesús vol controlar els deixebles. No. Vol que reposin una mica. La feinada deu haver estat esgotadora. Però la situació és contínua i no puntual. Sempre amb gent al damunt. Així no es pot viure. No hi ha ni un moment per respirar. L'evangeli diu que no tenien ni temps per menjar. Això ja ha passat abans Marc 3). veient això, la família de Jesús l'havien anat a buscar per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny! S'endevina que tant d'entusiasme amaga algun problema al darrere. La gent que no para, un Jesús i uns deixebles atabalats, una família que no acaba d'acollir a Jesús... Anteriorment la gent anava i venia i no deixava tranquil a Jesús ni als deixebles. Aquí els deixebles han anat i vingut ells, de poble en poble.

Doneu-li menjar, a la filla del cap de la sinagoga! Si no es menja, és com estar mort. Potser no es refereix només al menjar que entra per la boca. Però està clar que tot el dia amunt i avall sense temps de res al final esgota, t'acabas morint si no t'alimentes una mica. Curiosament se'n van a un lloc despoblat. Com es veu més endavant, allí no hi ha menjar! On van és un lloc despoblat però torna a haver-hi quasi més gent que abans. Gent que s'ha avançat a Jesús! Així no es pot viure. La gent i segurament els deixebles i potser també Jesús són com ovelles sense pastor. L'aliment és la compassió. Una mica d'entranyes. L'aliment és ensenyar. Millor dit, instruir. Potser instruir que ja n'hi ha prou de no deixar ni respirar a Jesús i els deixebles. La instrucció de Jesús (de la qual no se'n diu res de res) és la pràctica de Jesús. La multiplicació dels pans i els peixos és la instrucció pràctica de Jesús.

Els deixebles tenen raó, d'entrada. S'ha d'anar a buscar aliment. El que no tenen raó és en la mirada mercantilista. Caldria que nosaltres anéssim a comprar per donar-ho a la gent. Massa diners! I aleshores torna a aparèixer, per sort, la compassió. Les entranyes. Doneu-los menjar vosaltres mateixos. O sigui: és possible alimentar aquella gent sense haver de comprar, només amb el que tenim. Complicat.

Vaig sentit una vegada que en la frase «doneu-los de menjar vosaltres mateixos», el vosaltres mateixos no és només el subjecte sinó el complement. Què han de donar de menjar els deixebles? S'han de donar ells mateixos! Fer com Jesús: Jo sóc el pa de vida; preneu i mengeu, això és el meu cos... Jesús instrueix la multitud i els deixebles! Sobretot instrueix

els deixebles. Perquè siguin com ell. Si una cosa està clara és que “ser com Jesús” no costa dos-cents denaris! Ni que costés mil milions! Amb un mínim que tinguis ja pots fer com Jesús.

Jesús és llest. Ell mateix provoca que els deixebles facin el que els ha demanat que facin: “Doneu-los menjar vosaltres mateixos”. Ells no en saben, no poden, no volen... Però Jesús dóna el pa als deixebles perquè siguin ells qui els serveixi a la gent. O sigui, que a la pràctica, la gent veu que qui serveix el pa són els deixebles.

Al final, l'episodi s'acaba amb una reclamació de fe. De coratge diu l'evangeli. Quantes vegades falta fe en el que tenim i el que es pot fer amb això. En l'evangeli tot es mou a nivell del do (Jesús dóna els pans i els peixos –que ha beneït–) i a nivell del servei (perquè els deixebles els servissin a la gent). I a nivell de quedar saciats. Plens. Queda ple qui dóna i qui rep. Tots dos! Plenitud equival a abundància, de manera que no en falti per ningú. Ni ara, ni després. Ni pels qui són allà en aquell moment ni pels qui puguin venir en altres ocasions. Ara que tothom ha quedat saciat Jesús pot acomiadar la gent. No abans, com pretenien els deixebles per tal que la gent anés a comprar-se pa per les masies del voltant. Els deixebles li havien dit a Jesús que acomiadés la gent. Jesús és obedient. Però a mitges. Ho fa quan a ell li sembla que ho ha de fer. No quan li diuen que ho faci. Per Jesús acomiadar la gent vol dir també anar-se'n a pregar. O sigui que els acomiada però els continua tenint presents.

S'ha fet de nit. Els deixebles són al mig del llac, els costa remar... pateixen... I Jesús està a terra, a la muntanya, tot sol, pregant. Sembla com si ell estigués més sencer i s'aguantés millor que els deixebles. Està clar que els deixebles sense Jesús no poden fer gaire res. La frase sona molt solemne. L'episodi és la plasmació pràctica de poder fer coses “amb” Jesús. De fet la multiplicació dels pans i els peixos ja era això... faltava potser insistir-hi.

6. COM ENS PODEM SITUAR

01) Hem de partir de que els/les militants (i nosaltres!) pateixen les mateixes precarietats contra les que haurien de donar testimoni de l'evangeli. Per tant, necessitem tot el temps necessari per conèixer la vida dels militants.

02) Primer l'acció i després la il·luminació evangèlica de l'acció. Si fos el cas que els/les militants no tinguessin paraules o mitjans per il·luminar evangèlicament el que viuen, s'ha de suposar que nosaltres sí ho podem fer. Requereix temps també, i és un pas més respecte al punt anterior.

03) Jesús acomiada la gent i se'n va a pregar. Jesús els acomiada però els continua tenint presents. Hauríem de trobar la manera de comptabilitzar el nostre temps de pregària pels militants com a temps d'acompanyament.

04) Aquests primers punts signifiquen que l'acompanyament de la vocació dels/les militants ha de ser el més fidel a la vocació que Jesús els ofereix. És una mica atrevit per part nostre, però ells han de poder entendre que és Jesús qui els crida, no el/la consiliari. Bonament com millor sapiguem.

05) Si algun/a militant ens demana més espiritualitat potser li haurem de respondre oferint-li més possibilitats d'acció. I ajudar a llegir l'acció com «allò que Jesús ha fet per tu».

06) Si cap militant no ens demana mai res en tant que consiliaris, potser caldrà provocar. Cf. Jesús amb l'endimoniat. I al mateix temps, quan calgui, ens haurem de retirar de la vida dels/les militants.

07) Si alguna/a militant ens demana mai res en tant que consiliaris, caldrà respondre immediatament que sí. Fins i tot si arriba un moment que ens donen les gràcies i ens diuen que ja no cal. Cf. el cap de la sinagoga.

08) Aquest punt s'ha de conjuntar com es pugui amb compartir l'acció amb els/les militants. Cf. La fe del cap de la sinagoga salva la filla. Cf. la multiplicació.

08) Caldrà sempre que «instruïm» (en la pràctica, amb la vida) els/les militants per iniciativa pròpia (o per iniciativa de Jesús). Cf. la nena moribunda i la multiplicació. Donar «aliment de vida». Estem al servei dels/les militants.

09) Malgrat que l'objectiu és la militància al lloc on som, s'ha de crear al mateix temps un lligam de «sentiment(s) de fe». Cf. la dona amb hemorràgies.

10) Sobretot, no atabalar els/les militants! Més aviat facilitar-los espais (ni que siguin espais vitals) de repòs. Això també val per l'acció militant. A fi de comptes la finalitat és que els/les militants s'acostin a Jesús (ni que sigui per pur interès). És la conjunció dels dos últims punts.

11) Hauríem de bandejar de nosaltres qualsevol temptació mercantilista respecte dels/les militants. Cf. multiplicació.

12) Hauríem d'evitar al màxim de tenir massa protagonisme, massa xou entorn nostre. Tot hauria de ser molt discret. Cf. la dona de les hemorràgies. Cf. la multiplicació.

13) ...